

NO WAY HOME

Over een zoektocht naar Het Waarom

OVER HET BOEK EN DE AUTEUR

OVER HET BOEK:

Na een lange reis door Amerika om hun moeder te vinden, kijken de kinderen van het gezin Plump elkaar aan. *Wat moeten ze nu?* Hier in Texas kwamen zij erachter dat ze geen ouders hebben en er domweg alleen voor staan. Sterker nog: ze zijn ook geen broer en zus van elkaar, nee hun afkomst is onbekend.

Wat moeten ze doen? De zoon zwoer nooit te rusten alvorens de waarheid te achterhalen. De speurtocht brengt hem op heel vreemde plaatsen. De zus gaat met haar kleine broertje terug naar hun ouderlijk huis, dat dus eigenlijk “hun huis” niet is. Wat is hun huis? Wie waren hun ouders? Hoe is dat zo gekomen?

NO WAY HOME is een serieuze fiction, een bijzondere speurtocht door Amerika op zoek naar het antwoord op Het Waaron. Een boek over verlies, liefde, aanvaarden en doorzettingsvermogen.

OVER DE AUTEUR:

Jan Prins groeide op in Amsterdam en studeerde Economie. Na een carrière als zorgbestuurder, koos hij ervoor om te gaan doen wat hij leukst vindt: schrijven. In zijn werk deed hij dat al veelvuldig, maar ook schreef hij allerhande verhalen, maakte blogs en websites en hield lezingen. Het winnen van een essaywedstrijd bracht hem ertoe zijn verhalen te bundelen in zijn eerste boek “Strepen”. Inmiddels zijn er vele boeken en publicaties van zijn hand verschenen, waarvan enkele in het Engels.

Hij schrijft het liefst over wat mensen drijft in het leven, over hoe ze met elkaar omgaan, over voor- en tegenspoed. Dit tegen de achtergrond van een alsmaar veranderende maatschappij.

EERDER VERSCHENEN:

Rondo

Zie niet om

Duurt te Lang

East meets West

Going Home

Denkend aan Boekhouders

Pensionado

Wie was Arm en wie was Rijk?

Reizen om te Rijzen

Eva

De Denker Vertelt

Bestemming Bereikt

Vrij Worden

Gooi-land

De Leestafel

Strepen

Meer informatie is te vinden op: www.janprins.com

NO WAY HOME

Over een zoektocht naar Het Waarom

DOOR

JAN PRINS

COLOFON

Dit boek is pure fictie, het valt onder het zogenaamde faction genre. Hierbij worden fictieve gebeurtenissen vermengd en weergegeven tegen een historische achtergrond.

Voor zover de beschreven gebeurtenissen de werkelijkheid benaderen, berust dit op louter toeval en heeft dit niet de pretentie of het doel die werkelijkheid te beschrijven en/of weer te geven.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande - overleden of nog in leven zijnde - personen berust op louter toeval.

Colofon:

Druk: januari 2024

Uitgever: Jan Prins www.janprins.com

© 2024 Jan Prins (Standaard Copyright Licentie)

Omslagbeeld: Utah Desert Monolith.jpg This file is licensed under the Creative Commons Attribution-Share Alike 4.0 International license.

ISBN / EAN: 978-94-64927-69-6 Paperback

ASIN: 978-94-64927-70-2 E-book

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Hierbij zijn uitgezonderd de gevallen van korte quotes ten behoeve van recensies en artikelen.

**Alle gebeurtenissen en personen
zijn denkbeeldig.**

**Jouw weg is van jou alleen.
Anderen kunnen met je meewandelen
maar niemand kan hem voor je lopen.**

INHOUD

OVER HET BOEK EN DE AUTEUR	3
COLOFON	8
INTRO	15
GOING HOME	19
BACK TO TEXAS	31
EN NU?	43
DE OMSLAG	59
DE KEUZE	65
DE REIS NAAR UTAH	80
THUIS IN MARYLAND	104
DE REIS GAAT VERDER	119
HET GEHEIM VAN MIJN VADER	131
ACHTER DE HORIZON	149
HET CAPITOOL	161
DUISTER	175
DE ONTMOETING	187
DE CLASH	201
HET ZIEN	207
THE HILL WE CLIMB	215

Bijlage 1	223
Bijlage 2	226
Bijlage 3	228
Bijlage 4	230
VERANTWOORDING	239

INTRO

In het noordoosten van de Verenigde Staten ligt de stad Bowie in de staat Maryland. Aan de Teal Lane 13 woonde de familie Plump. Na het overlijden van hun vader Mike woonden de kinderen daar samen met hun moeder Carolyn. De oudste zoon Zach was 18 jaar, daarna kwam de dochter Merry van 16 jaar en tenslotte hun broertje Ethan van 6 jaar.

Ze leefden daar betrekkelijk zorgeloos tot op een bepaalde dag Merry thuis kwam en niemand aantrof. Op de tafel lag een briefje van hun moeder met de mededeling dat ze weg gegaan was, omdat ze nu voor zichzelf koos om een nieuw leven te beginnen. Ze voegde daaraan toe dat ze vond dat de kinderen wel voor zichzelf konden zorgen.

Merry was totaal verbijsterd en zodra haar broer Zach thuis kwam stortte ze zich op hem om hem om hulp te vragen. Maar ook hij was met stomheid geslagen en wist niet wat te doen.

Wel wisten ze zeker dat ze het hun jongere broertje nog niet moesten vertellen. Met zes jaar oud zou hij het niet begrijpen.

Er volgde een lange periode van onzekerheid waarbij ze gezamenlijk voor het huishouden zorgden. Dat was best een uitdaging, want hun broertje mocht niets weten. En van allerlei kanten kwamen er problemen op hen af.

De rode draad in hun leven werd de angst om in een pleeggezin te worden geplaatst. Dan zouden ze elkaar kwijtraken en wie weet wat hun dan zou gebeuren. De gruwelverhalen over pleeghuizen en pleeggezinnen waren te erg voor woorden. Wat zou Merry als jonge vrouw wel niet te wachten staan...? En Zach, dan kon hij zijn sportcarrière wel vergeten. En die kleine Ethan? Wat zouden de nonnen wel niet met hem doen?

Ten koste van alles moesten ze hun geheim bewaren. Dat werd in de loop van de tijd steeds moeilijker, omdat de kleuterjuf van de kleine Ethan steeds achterdochtiger werd. Deze Megan werd steeds fanatieker om de waarheid te achterhalen. Ze ging zelfs zover om hun thuis te bezoeken.

Natuurlijk konden ze het ook niet nalaten om te zoeken naar hun moeder. Dat bleek heel moeilijk, omdat deze er alles aan had gedaan om haar sporen te wissen. Maar het weinige wat ze vonden, was zeer vreemd. Zo bleek ze lid van een soort gezelligheidsclub - The Mint Leaf - waar ze aan waarzeggerij deed. Ook haar werk bij een makelaarskantoor bleek vreemde elementen te bevatten. Zo reisde hun moeder de hele wereld over en verbleef in de mooiste plaatsen en duurste hotels. Ten slotte bleven er meer vragen over dan antwoorden.

Zach bleek een talent in honkbal te zijn en kreeg zelfs een sportbeurs om na zijn High School verder te gaan studeren. Hij werd daarbij erg geholpen door Amaia, een vriendin van Merry die ze in The Mint Leaf had ontmoet. Om Zach de kans te geven die studie te gaan volgen besloot Merry om na haar examen voor het huishouden te gaan zorgen en te gaan werken bij een sportschool. Daar ontmoette ze Chad, een collega, waar ze later verkering mee kreeg.

De doorbraak kwam toen er een afrekening van een creditcard kwam, waaruit bleek dat hun moeder wat besteld had in het plaatsje Bowie in Texas. Een plaats met dezelfde naam, maar nu duizenden kilometers verderop aan de andere kant van het land!

Er was maar één oplossing en dat was haar daar te gaan zoeken.

Gelukkig had Chad een auto en een rijbewijs en was hij bereid met hen die reis te gaan maken. Dat werd een erg avontuurlijke reis waarbij ze gevolgd werden door nota bene de kleuterjuf Megan!

Onderweg overnachtten ze in het Mark Twain National Forest in de YMCA Trout Lodge. Daar raakte Zach bevriend met Jennifer, die daar vakantiewerk deed.

In Texas volgde de ontknoping waarbij ze hun moeder Carolyn eindelijk terug vonden. Maar ze wilde niets meer van haar kinderen weten. Opeens dook hun “overleden” vader Mike ook nog op om het nog verwarrender te maken.

Maar voordat ze antwoorden kregen, volgde een inval door de FBI, onder leiding van de 'kleuterjuf' Megan, die agent bleek te zijn. Hun ouders werden opgepakt en lieten hun kinderen met verbijstering achter.

GOING HOME

1

De Ford Taunus 12M reed vanuit Bowie, Texas, naar het noorden de tegengestelde route van die ze eerder hadden afgelegd, *want ze gingen naar huis!* Naar Teal Lane 13 in Bowie, Maryland. Ze hadden het antwoord waarnaar ze op zoek waren gekregen, maar het was totaal anders dan wat ze gehoopt hadden. Ze wisten nu wel waar ze aan toe waren: ze stonden echt alleen in het leven.

Door alle gebeurtenissen waren ze geestelijk jaren ouder geworden, maar daardoor ook zelfbewuster en vastbesloten het leven te gaan leiden wat ze wilden. Zach had een studiebeurs gekregen en zou gaan studeren aan de Universiteit van Baltimore, waar hij ook verder kon werken aan zijn sportcarrière als honkballer. Zijn zus Merry zou voor het inkomen gaan zorgen door op de sportschool Sport World te blijven werken. En als de verhouding tussen haar en haar vriend en collega Chad zo goed bleef als nu, zou die al snel bij hen intrekken en de financiële basis van het gezin versterken.

Ze reden nu eerst naar de YMCA Trout Lodge in het

natuurgebied Mark Twain National Forest in Missouri om Jennifer op te halen. Zach had zijn vriendin gebeld en veel met haar gesproken. Ze had besloten haar vakantiewerk af te breken en met Zach mee te gaan, eerst naar haar ouders in Baltimore en misschien zou ze later ook bij hen op Teal Lane 13 komen wonen. Dat huis was meer dan groot genoeg en zo zou hun kleine broertje Ethan - hij verheugde zich er al op – geen tekort aan oppas hebben!

Maar eerst gingen ze met zijn vijven vakantie vieren en van elkaar genieten. De kilometers gingen ongemerkt voorbij terwijl ze stil en in gedachten voor zich uit starden. Ze hadden de laatste tijd zoveel meegemaakt dat ze zich niet los konden maken van wat er allemaal gebeurd was. De gebeurtenissen die de afgelopen dagen hadden plaatsgevonden, konden ze maar niet uit hun gedachten zetten. Steeds opnieuw speelde die film zich voor hun ogen af:

Het was een hele tijd later dat ze op het politiebureau van Dallas zaten met alleen maar vragen. Ze waren hiernaartoe gebracht omdat het huisje van hun ouders door de technische recherche uitgekamd moest worden en hier waren de deskundigen die hun uitleg zouden gaan geven. Dallas was de eerste grote stad dichtbij Bowie, anderhalf uur er vandaan. Ze keken om zich heen. Ze zaten in een kale kamer met aan één kant een grote spiegel, waardoor heel nieuwsgierige ogen hen bekeken. "Wat een tragiek voor die kinderen", zei de hoofdcommissaris, "Zie ze daar eens zitten, totaal

onwetend wat er aan de hand is en net gehoord dat ze geen ouders hebben en helemaal alleen op de wereld staan.” “Roep agent Megan van de FBI met spoed hiernaartoe, dit kan zo niet langer”, sprak hij tegen zijn sergeant.

Niet veel later kwam Megan bij de kinderen naar binnen. Wat direct opviel was dat ze voor deze gelegenheid voor groen haar had gekozen. “Verkeerde spoeling”, mompelde ze als excuus toen ze de verbaasde blikken zag. “Juffrouw Megan, kunt u ons dit uitleggen? Waarom zijn onze ouders gearresteerd? En waar is Ethan met Chad gebleven?” “Excuses, Merry en Zach. Je broertje en vriend zitten hiernaast en het gaat goed met ze. Maar ik wil jullie - als oudste kinderen - eerst op de hoogte brengen van waar jullie in terecht gekomen zijn. Allereerst wil de regering van de Verenigde Staten van Amerika jullie uitdrukkelijk danken voor wat jullie hebben gedaan om wat wel de misdaad van de eeuw zou kunnen worden, te voorkomen. De regering zal er alles aan doen om te zorgen dat jullie alle hulp krijgen die maar nodig is.” Er werd niet begrijpend naar haar gekeken, waar had ze het over?

Gedurende het daaropvolgende uur legde ze uit dat zij een belangrijke FBI-agent was en undercover op de preschool van Ethan werkte met als doel meer te weten te komen over het gezin Plump, omdat die deel uitmaakte van een complot tegen de staat. Hun ‘ouders’ waren in werkelijkheid Russische geheim agenten die in de USA waren geplaatst en onder een valse identiteit als rasechte Amerikanen leefden. Ze waren zogenaamde

'sleepers', agenten die een normaal leven als Amerikanen leefden, maar na een bepaald commando in actie zouden komen om een missie of oorlogshandeling uit te voeren. Deze 'sleepers' in de USA waren georganiseerd in cellen, zodat geheimhouding optimaal gegarandeerd was. De cel waar zij deel van uit maakten heette The Mint Leaf. Daarom zat hun 'moeder' Carolyn daar zo vaak. Ze waren nu allemaal opgepakt wegens diverse staatsgevaarlijke activiteiten, de cel bestaat niet meer! Ze werden nu allemaal zwaar verhoord en gevangen gehouden. Normaal zou er een kans bestaan dat ze naar Guantánamo Bay op Cuba zouden worden overgebracht, maar ze zullen waarschijnlijk via een spionnenruil terugkeren naar Rusland.

Zach onderbrak haar, heel geschokt: "Ook Amaia?" "Ja Zach, ook Amaia. Ze vroeg me je haar boodschap over te brengen dat het haar erg spijt dat ze zich zo naar je toe gedragen heeft. Ze wenst je het allerbeste." "Maar wie en wat was ze dan?" vroeg hij met een verdwaasde uitdrukking op zijn gezicht. Megan keek hem aan: "Ze kwam uit Wit-Rusland en daar was ze eerst docent aan de theaterschool en later de motivatiecoach van het vrouwen schaatsteam geweest. Mede door jouw sportprestaties mocht ze je daarom zo en ze zei dat ze jouw sportcarrière met veel belangstelling zal blijven volgen. Ze wenst je echt het allerbeste toe en weet zeker dat je met Jennifer heel gelukkig zult worden!" De kaak van Zach zakte langzaam naar beneden. "Hoe...?"

"Je moet maar niet meer vragen Zach, wees gelukkig zo"

en Megan vervolgde door te vertellen dat de cel The Mint Leaf de grafsteen van hun 'overleden vader' gebruikte om contact te onderhouden met de geheime dienst van Rusland. Daar zaten hun opdrachten in en zij deden op hun beurt hun verslagen erin. De Russen hadden daar een speciale agente voor die zich erg verdrietig om de dood van jullie 'vader' kon voordoen. Om hun leven zo Amerikaans mogelijk te maken hadden de zogenaamde ouders een sinistere opdracht van de Russen gekregen om kinderen te adopteren, om zo hun dekmantel te perfectioneren. En dat waren zij gedrieën geworden. Ze hadden de naam Plump gekregen, zodat er geen argwaan zou ontstaan. Zo legde agent Megan het uit.

"We beseffen ons terdege wat een geweldige schok dit voor jullie is om er nu achter te komen dat jullie helemaal alleen staan en daarom zullen we alles doen wat we kunnen om jullie te helpen, dat zei ik net al, maar dat is een plechtige belofte!" zei ze met grote nadruk.

"Maar we hadden echt een groot probleem" vervolgde agent Megan "We konden er maar niet achter komen wat ze van plan waren en toen je moeder verdween, werd het helemaal moeilijk. Want wat waren ze van plan? Daarom zijn jullie zo belangrijk gebleken, omdat jullie alsmaar door gezocht hebben en ons uiteindelijk naar haar en de dood gewaande echtgenoot geleid hebben. Daarom zijn jullie de dank en het respect van de regering verschuldigd." "Maar", zei Merry, "we hebben de tracer gevonden en meegegeven aan een vrachtauto die een heel andere kant op ging!" "Ja, dat was een handige zet van jullie", grinnikte agent Megan, "ze zijn nog steeds in

Salt Lake City aan het zoeken. Maar gelukkig hadden we een back-up in de tablet van Merry geplaatst en waren jullie via de wifi van de tablet uitstekend te volgen!”

Alles wat er de laatste tijd aan vreemde voorvallen waren geweest, vielen nu op hun plaats!

“Maar”, kwam Zach na lang denken boven water, “waar worden onze zogenaamde ouders dan van beschuldigd? Wat waren ze van plan?” “Heb je het telescoopgeweer gezien en de plattegrond?” “Jawel, maar ik snap er niets van.”

“Als je beter gekeken had, dan had je kunnen zien dat het een plattegrond van de stad Dallas was. Om een lang verhaal kort te maken, jullie ouders wilden president Trump vermoorden!” Merry en Zach schudden vol ongeloof het hoofd. “Maar Trump is door Poetin hier als president neergezet”, zei Merry, “waarom zou die hem dan willen laten vermoorden?” “Hij weet te veel en wordt daardoor gevaarlijk voor hem en hij heeft dus geen nut meer voor hem”, antwoordde agent Megan.

“President Trump heeft in zijn opperste hoogmoed bedacht om als eerbetoon en dankbaarheid aan de vermoorde president Kennedy dezelfde autorit door Dallas te gaan maken als op 22 november 1963, de dag waarop president Kennedy werd vermoord door Harvey Oswald. Even tussendoor: jullie zitten nu in dezelfde verhoorkamer als waarin die moordenaar zat, kijk maar naar die foto aan de muur. Die autorit is al over drie dagen en dan wilden ze toeslaan. We waren net op tijd om dat te verhinderen. Daarom verdienen jullie de

eeuwige dankbaarheid van de regering en in het bijzonder van president Trump. Deze wil jullie daarom graag ontvangen in het Oval Office”, zo besloot agent Megan haar verhaal.

2

Chad stuurde de auto bekwaam door de ochtenddrukte Bowie uit. Na een paar uur zouden ze Texas verlaten om weer naar huis te gaan, naar de andere Bowie in de staat Maryland, dicht bij de Canadese grens. Een lange reis van 2400 kilometer! Daar zouden ze een paar dagen over doen. Het was een vreemd avontuur geweest dat hun hiernaartoe had gebracht. De wanhoop van zijn vriendin Merry omdat haar moeder haar en haar broer Zach alleen achter had gelaten en nog wel met hun kleine broertje. Ach die Ethan, wat had die de liefde van een moeder gemist! Ze waren zo wanhopig dat ze Chad hadden gevraagd om met hen mee te gaan om hun moeder te zoeken. Nou ja, het ging er natuurlijk ook om dat hij een auto had! Maar wat was het een avontuur geweest - met een heel bizarre afloop.

Terwijl Chad dit overdacht, keek hij in de achteruitkijkspiegel. Hij schrok. Merry lag tegen Zach aan en hun gezichten stonden heel verdrietig. De kleine Ethan van zes jaar keek hun niet begrijpend aan. Dit beeld zei meer dan duizend woorden. Het peilloze verdriet dat zich op hun gezichten aftekende was goed te begrijpen. En dat ze bescherming bij elkaar zochten was ook goed te begrijpen. Ze hadden hun hele leven